

Bayer Zsolt: Jönnek a hígmagyarok…

2025 június 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A RÉGI JOBB VOLT – Hallgatod ?ket, s nem tudsz másra gondolni, csak a francia jakobinusokra meg a Lenin-fiúkra.

Jönnek a dúlt-kebl? hígmagyarok megint, / influenszerek, dög-celebek, jönnek a szarból, / zaj van. Mindegyik ugat.

Németh László, Szabó Dezs?, / Sinka István, Kosztolányi és Móricz int. / Ó, ha gyilkolni szabadna újra, / járnák az országot és akasztanának / megint, mint ’19-ben, csak nem páncélvonaton, hanem nagyon zöld biciklin, / mert mélyen hiszik a gyalázatos / hazugságot, hogy mindenki egyenl?.

És üresek. Riasztóan ostobák. / És bizony hersegve szívnák a vért. / Nem a mi szégyenünk, de szégyen, hogy ezek a nyomorult és felesleges senkik / is tudnak magyarul. De csak a szavakat. Érzés és hit nélkül. / Ezért nem kell félni t?lük. / Hiszen miénk a jöv?. / Ezeknek meg csak a kib…szott jöv? marad…

Ott volt mind, vagy majdnem mind. A Kossuth téren. Egybegy?ltek, mint a varjak meg a kesely?k, s fekete lett minden.

Odahívta ezeket az egyik beszipkázott pszichopata, és mentek.

Mentek, mert menniük kell, s mert similis simili gaudet.

No és persze azért, mert ezeknek állandóan forradalmasdit kell játszaniuk. Nincs az életüknek egyetlen értelmes és nyugodt és boldog pillanata sem. Hát ezért. Nem hisznek ezek semmiben.

Nincsen se apjuk, nincsen anyjuk, se istenük, se hazájuk – csak Horger Antalt már régen kicsinálták, hát nincs, aki rájuk szóljon, ráadásul még csak nem is zsenik, mint Attila volt, csak üresfej? senkik. És a legjobban éppen saját ürességükt?l rettegnek. Ezért nem marad nekik más, mint a forradalmasdi.

Mert az olyan jó. Olyan megnyugtató. S ezek mindig akkor csinálnának forradalmat, amikor nincsen miért. Hiszen akkor a legjobb. Olyankor semmi felel?sség, semmi tét, csak ugatni kell, pofázni kell, üvöltözni kell, s ha a Jóördög kegyes hozzájuk, akkor kicsit rombolni meg ölni is lehet végre.

Téveszmések és rögeszmések. És mivel nincs új a nap alatt, ezekre is érvényes Egon Friedell mester Jean-Paul Marat-ról írt minden sora:

„Mocskos, megszállott, korcs, vérbajos, és csillapíthatatlan gy?lölet tölti el mindenki ellen, aki mosakszik, épelméj?, és vérbaj nélkül való – jellegzetes képvisel?je egyszóval a forradalmi söpredéknek, a föld alatti egzisztenciáknak, akik lumpenkocsmákból, omladozó m?helyek sötétjéb?l, erdei rejtekhelyekr?l és föld alatti lyukakból bukkannak el? hirtelen.”

Valóban.

Hallgatod ?ket, s nem tudsz másra gondolni, csak a jakobinusokra meg a Lenin-fiúkra.

És ne is gondolj soha másra. Ne keresgélj felmentéseket, magyarázatokat, mert nincsen miért, mert felesleges, és mert náluk nincs kegyelem, ugyanis ezek a leggyávábbak.

És képtelenek megbocsátani a világnak a sikertelenségüket, tehetségtelenségüket, jelentéktelenségüket, feleslegességüket és gyávaságukat. Erre jó a forradalmasdi.

El tudják játszani újra és újra, hogy ?k a szabadság, amely gy?zelemre vezeti a népet. S természetesen Delacroix festményén szerepl?, fedetlen kebl? szép n?nek képzelik magukat ilyenkor – f?leg a hímek –, holott fogatlan, sánta, rettenetes banya mind – a hímek is.

Rohanunk a forradalomba. „Egy lószart, mama.” Csak hát „még nem nagy az ember, de képzeli, hát szertelen”. Ez a jobbik eset. Ám ezek nem nem nagyok, hanem gonosz és rút törpék. Éppen ezért soha nem fogja kísérni ?ket a munka és a szerelem, ugyanis nekik nem ez a két szül?jük. Hanem az irigység és a gonoszság, akik mindig kéz a kézben járnak.

S persze tudom én, úgy lenne helyes, ha jobbá szeretnénk ?ket. Az lenne a keresztényi magatartás. De sajnos lehetetlen. Ebbe magának Jézusnak is beletörne a bicskája, már abban a nem várt esetben ugye, ha lenne bicskája. Kevés lenne az ? szeretete is, hogy ezek jobbá legyenek szeretve.

Mert nincsen bennük szeretet, és nincsen nekik szeretetérzékel? receptoruk. Viszont lefegyverz?en tudnak gy?lölni, s miközben gy?lölnek, azt kiáltozzák és üvöltözik és sápítozzák, hogy ?ket gy?lölik. Hát persze. Mindenki

más és a hálátlan világ a hibás, amiért nem ismeri fel senki a csodálatosságukat.
Nem is lehet másképpen. És így megy ez az egész világon.

Ha az Egyesült Államok illetékes hatósága razziát tart, melynek során el?állít és kiutasít az országból illegális, papírok nélkül ott tartózkodó migránsokat, valamint szintúgy migráns b?nöz?ket, akkor azonnal megkezd?dnek a zavargások, jön a cs?cselék, lángba borítja a városokat és elkezd fosztogatni. Ez utóbbiak különösen fontos és színes elemei a cs?cselék zavargásainak, és nyilván csak mi, elmaradott, hülye fehérek nem értjük, mi az összefüggés az állítólag lábbal tiport emberi jogok és a fosztogatások szabadsága között.

Mindenesetre kötelez? aktus lett a fosztogatás. A fekák meg a latinók ilyenkor lecserélik a nagy lapos tévéjüket egy még nagyobbra és még laposabbra. Ugyanis érdekes módon soha nem a picike helyi pékségbe mennek fosztogatni két kifliért.

Majd erre is megszületett a hibátlan liberális világmagyarázat, amely szerint politikailag nem korrekt a fosztogatás szót használni ilyen alkalmakkor, ugyanis ilyenkor nem fosztogatnak az el?emberek, hanem a javak igazságos újraelosztása zajlik éppen. Ha csak úgy nem…

Attól tartok, már csak id? kérdése, és az itteni woke- és minden egyéb elmebeteg cs?cselék fosztogatni kezd. És majd jönnek a vezéreik és prófétáik, és megmagyarázzák.

Persze azt is tartsuk észben, hogy még ezt sem maguk találják ki. Megvannak a tartótisztjeik odaát, ahonnét jön a pénz meg a parancs. Minden ki van találva. Mikor kell, hol kell, hogyan kell, mit kell mantrázni, hogy kell gy?lölni, és közben hogyan kell a nemzetegyesítésr?l meg a szeretetr?l pofázni. Öld meg a másikat, öld meg az anyját is, akaszd fel, vedd el mindenét, csukd börtönbe – és közben szünet nélkül pofázz a szeretetr?l meg a nemzet egységér?l.

Ez most a parancs.

És másznak el? a pszichopaták a nagy, lapos kövek alól meg a hajdanvolt feleségük szoknyája mögül, és teszik a dolgukat. És annyira ocsmányak, annyira undorítóak, annyira gátlástalanok, hogy egyszer?en fegyvertelennek érzi magát velük szemben minden normális ember.

Pedig nem vagyunk fegyvertelenek. Mindössze higgadtnak, nyugodtnak és megfontoltnak kell maradnunk. És soha, egyetlen pillanatra sem gondolhatjuk, hogy a semmi, az üresség és a gátlástalanság gy?zedelmeskedhet.

Még akkor sem, ha itt áll el?ttünk egy generáció, amellyel úgy t?nik, nem is lehet mit kezdeni. A Neander-völgyi ember óta nem volt a históriában két olyan generáció, amelynek ennyire ne lett volna köze egymáshoz, mint nekünk és a maiaknak. De talán ez is megváltozik majd.

Addig is, ismétlem: történjék bármi, a jöv? a miénk. Ezeknek a nyomorultaknak pedig csak a „kib…szott” jöv? jutott. Pont olyanok is. És jelen állás szerint éppen azt is érdemlik.

S persze azért felmerül a kérdés: muszáj mindig átesni ugyanazon, muszáj mindig ugyanabba a folyóba lépni? Hogy egyszer?sítsem: tényleg újra és újra át kell élni a kib…szott jöv?t, hogy eljussunk a mi jöv?nkbe? Tényleg nincs Kun Béla és Szamuely nélkül Bethlen? De jöjjünk közelebb: tényleg nem lehetett volna kihagyni Gyurcsányt, hogy eljussunk végre 2010-ig és Orbánig?

Pedig Cseh Tamás már milyen régen megénekelte:

„Mid?n elj? majd az a fényteli nap, / Mid?n népünk nagy hirtelen színt vall, / Vajon mely jegyben megyünk urna elé / Borítékba bezárt szavazattal?
Vajon mely jegyben, / Csak ezt kérdezem én, / S fejem nem sz?nik dróton forogni, / S bármi felvillan csak úgy távlatilag, / Szemrevételezem azt, hogy az mi.

Jöhet északról némi északi fény, / De belenyúlhat a rusz medve mancsa, / És a germánság, ma már ténybeli tény, / Csak a telkem és házam akarja.
No de mely jegyben? / Csak ezt kérdezem én, / Amíg tombol az önazonosság. / S közben távolról a jöv? szelei / csak az alvadó vérszagot hozzák.
Mid?n szél támad, / Égbe fúr be az orr, / Vajon merre van szélnek forrása. / És a méltóság, amivel szavazol. / Elönt

úgy, mint a hébert az árja.

Egy választás mely sorsdönt?, / Mert vissza nem vonható. / T?led úgy félek, hogy elrontod, / Te marha magyar szavazó. / T?led úgy félek, hogy elrontod, / Te marha magyar szavazó.

Vajon mit hoz majd / Az a fényteli nap. / Mid?n népünk majd színt vall, mint villám. / Borítékba bezárt szavazatjaival, / Fél?, hogy hideg éj sziszeg aztán.
Jöhet északról némi északi fény, / De belenyúlhat a rusz medve mancsa, / És a fuldokló európai kéz / Netán végleges mélybe ragadja.

Egész országunk, amely dróton forog, / És nem hajlik emerre amarra, / Pedig több vas kéne, a t?z ha lobog, / Ha már védtelen nép, aki tartja.
No de mely vas lesz az a t?zbeli vas, / Kérdem, / Ha népünk majd hirtelen színt vall? / Vajon mely jegyben megyünk urna elé, / Borítékba zárt tébolyainkkal?

Egy választás, mely sorsdönt?, / Mert vissza nem vonható. / T?led úgy félek, hogy elrontod, / Te marha magyar szavazó. / T?led úgy félek, hogy elrontod, / Te marha magyar szavazó.

Mid?n elj? majd az a fényteli nap, / Mid?n népünk nagy hirtelen színt vall, / Vajon mely jegyben megyünk urna elé / Borítékba zárt tébolyainkkal?”

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló